

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Lublinie

LLU – 4101-19-01/2013

P/13/020

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Lublinie

ul. Okopowa 7, 20-022 Lublin

T +48 81 461 31 20, F +48 81 461 31 11

llu@nik.gov.pl

Adres korespondencyjny: Skr. poczt. P-112, 20-001 Lublin 1

I. Dane identyfikacyjne kontroli

Numer i tytuł kontroli	P/13/020 – Realizacja polityki migracyjnej Polski w odniesieniu do cudzoziemców deklarujących polskie pochodzenie.
Jednostka przeprowadzająca kontrolę	Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Lublinie
Kontrolerzy	1. Paweł Szafran główny specjalista kontroli państwowej, upoważnienie do kontroli nr 87542 z dnia 05 listopada 2013 r. 2. Bogusława Maruszewska, główny specjalista kontroli państwowej, upoważnienie do kontroli nr 87537 z dnia 28 października 2013 r. (dowód: akta kontroli str. 3-4)
Jednostka, w której przeprowadzono kontrolę	Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie (dalej: „Urząd” lub „LUW”) 20-914 Lublin, ul. Spokojna 4
Kierownik jednostki kontrolowanej	Jolanta Szolno - Koguc (Wojewoda), od 12 grudnia 2011 r. (dowód: akta kontroli str. 5)

Ocena ogólna

II. Ocena kontrolowanej działalności

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie mimo stwierdzonych nieprawidłowości¹ realizację, w latach 2009-2013 (do 30 czerwca), przez Wojewodę Lubelskiego polityki migracyjnej w odniesieniu do cudzoziemców deklarujących polskie pochodzenie.

Wojewoda Lubelski, podejmując decyzje na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej², stosował przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach³ oraz ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji⁴.

Uzasadnienie
oceny ogólnej

Powyższą ocenę uzasadnia:

- prawidłowe rozstrzygnięcie postępowań w sprawach stwierdzenia/potwierdzenia obywatelstwa polskiego, repatriacji, uznania za obywatela polskiego,
- wykorzystanie środków z budżetu państwa na pomoc udzielaną w ramach procesu repatriacji zgodnie z przeznaczeniem i w prawidłowej wysokości.

Przyjęta praktyka rozpatrywania spraw na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji RP wynikała z orzecznictwa sądowego oraz rozstrzygnięcia Prezesa Rady Ministrów w tych sprawach.

Stwierdzone nieprawidłowości w objętej kontrolą działalności dotyczyły niepoinformowania, w ośmiu przypadkach, stron o przedłużeniu terminów prowadzonych postępowań, pomimo obowiązku określonego w art. 36 § 1 i 2

¹ Najwyższa Izba Kontroli stosuje 3-stopniową skalę ocen: pozytywna, pozytywna mimo stwierdzonych nieprawidłowości, negatywna.

² Ustawa z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.).

³ Dz.U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 ze zm. - w zakresie właściwości rzeczowej i miejscowej.

⁴ Dz.U. z 2004 r. Nr 53, poz. 532 ze zm. - w celu ustalenia polskiego pochodzenia.

ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego⁵ (dalej: „Kpa”).

III. Opis ustalonego stanu faktycznego

Zagadnienia dotyczące spraw objętych kontrolą – poza zadaniami z zakresu aktywizacji zawodowej repatriantów⁶ - powierzono Wydziałowi Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców LUW.

(dowód: akta kontroli str. 265)

1. Działania w zakresie zadań realizowanych na podstawie rozwiązań przyjętych w aktach prawnych odnoszących się do cudzoziemców deklarujących pochodzenie polskie.

1.1. Zgodność z przepisami prawa (ustawy o repatriacji i ustawy o obywatelstwie polskim) prowadzonych postępowań.

Opis stanu faktycznego

1.1.1. Postępowania prowadzone w sprawie stwierdzenia lub potwierdzenia posiadania przez repatriantów obywatelstwa polskiego.

W latach 2009 - 2013 (do 30 czerwca) zostało przeprowadzonych 21 (w 2009 r. - dwa, w 2010 r. - cztery, w 2011 r. - sześć, w 2012 r. - pięć⁷, w 2013 r. - cztery) postępowań w sprawie stwierdzenia lub potwierdzenia posiadania przez repatriantów obywatelstwa polskiego. Wszystkie sprawy zostały rozstrzygnięte uznaniem wnioskodawców za repatriantów.

(dowód: akta kontroli str.6)

W wyniku badania próby 10 wniosków o stwierdzenie/potwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego stwierdzono, że:

- podstawą wszczęcia postępowania były wnioski zainteresowanych,
- w poświadczeniach wydawanych do dnia 8 sierpnia 2012 r. zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy z dnia z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim⁸ oraz wydawanych po tej dacie decyzjach wskazywano, że na podstawie art. 4 ustawy o repatriacji wnioskodawca - jako repatriant - nabywał obywatelstwo polskie⁹,
- w ośmiu przypadkach sprawy rozpatrzono w terminie nieprzekraczającym siedem dni, w dwóch 14,
- dokumentem potwierdzającym polskie pochodzenie, na podstawie którego Wojewoda podejmował rozstrzygnięcia była wiza krajowa wydana w celu repatriacji.

(dowód: akta kontroli str.10 - 31)

1.1.2. Wydawanie przez Wojewodę decyzji w sprawie uznania repatrianta.

W okresie objętym kontrolą Wojewoda wydał trzy decyzje w sprawie uznania za repatrianta, w tym dwie odmowne (w 2009 r.) oraz jedną (w 2012 r.) uznającą wnioskodawcę za repatrianta.

⁵ Dz.U. z 2013 r. Poz. 267.

⁶ Zadanie realizowane przez Wydział Polityki Społecznej LUW.

⁷ W tym jedno stwierdzenie obywatelstwa, w czterech sprawach Wojewoda potwierdzał obywatelstwo polskie.

⁸ Dz. U. z 2012 r., poz. 161.

⁹ Do dnia 15.08.2012 r., zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 ze zm.) Wojewoda wydawał poświadczenia, a po tej dacie - zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 2.04.2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2012 r. poz. 161 ze zm.) decyzje administracyjne.

(dowód: akta kontroli str.7)

Podstawą tych rozstrzygnięć stanowiły wnioski, złożone przez zainteresowanych zgodnie ze wzorem, określonym w rozporządzeniu z dnia 8 marca 2001 r. Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie postępowania w sprawach o uznanie za repatrianta.¹⁰

Za repatrianta uznano osobę, która spełniła łącznie warunki określone w art. 16 ust. 1 pkt 1-5 ustawy o repatriacji, to jest w szczególności: posiadała polskie pochodzenie, przed dniem wejścia w życie ustawy zamieszkiwała na stałe na terytorium, o którym mowa w art. 9 powołanej ustawy, nie zachodziły wobec niej okoliczności, o których mowa w art. 8 ustawy o repatriacji, złożyła do Wojewody wniosek w terminie 12 miesięcy od ukończenia szkoły wyższej.

W sprawach dotyczących uznania za repatriantów prowadzono postępowania wyjaśniające, o których mowa w art. 35 § 3 Kpa, celem których było:

- zasięgnięcie opinii innych organów (sprawa nr SO.III.6112.19.2012 zakończona uznaniem za repatrianta), w celu weryfikacji, czy wobec wnioskodawcy nie zachodzą okoliczności wskazane w art. 8 ustawy o repatriacji,
- ustalenie właściwości miejscowej (art. 19 w zw. z art. 65 § 1 Kpa), zakończone w dniu 8.12.2009 r.¹¹ (sprawy nr SO.III.5024/1/09 i SO.III.5024/2/09, w których wydano decyzje odmowne).

(dowód: akta kontroli str.33-83)

W decyzjach odmownych wskazano, że wnioski zostały złożone po terminie określonym w art. 41 ust. 2 ustawy o repatriacji. Decyzje zawierały elementy, o których mowa w art. 107 § 1-3 Kpa. Od tych rozstrzygnięć nie wniesiono odwołań. Przedmiotowe wnioski zostały złożone w dniu 31.08.2009 r. do Wojewody Mazowieckiego, a następnie przekazane do LUW (22.09.2009 r. oraz 23.09.2009 r.).

(dowód: akta kontroli str.51-83)

Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców LUW wyjaśnił, że: „*po dokonaniu analizy wniosków o uznanie za repatrianta i załączonych dokumentów oraz po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalono, że oboje wnioskodawcy nie posiadają aktualnych zezwoleń na zamieszkanie w Polsce (nie posiadają zezwolenia właściwego wojewody na zamieszkanie na czas oznaczony i osiedlenie się). Z informacji zawartych we wniosku wynikało, że oboje wnioskodawcy nie ukończyli studiów w Polsce, nie podali także zamierzonego miejsca osiedlenia się, o którym mówi art. 16 ust. 2 ustawy o repatriacji. We wniosku podali natomiast miejsce zamieszkania, które w ocenie Urzędu ustalało właściwość Wojewody Lubelskiego do wydania decyzji w tej sprawie. Na tej podstawie, tutejszy Urząd uznał, że właściwsze będzie wydanie odmowy uznania za repatrianta na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy o repatriacji.*”

(dowód: akta kontroli str.300-301)

1.1.3. Wydawanie przez Wojewodę decyzji w sprawie uznania za obywatela polskiego.

Opis stanu faktycznego

W analizowanym okresie do Wojewody Lubelskiego wpłynęło łącznie 11 wniosków o uznanie 12 osób za obywateli polskich, z tego: w 2012 r. – dwa, w 2013 r.

¹⁰ Dz.U.z 2001 r., Nr 22, poz. 260 ze zm.

¹¹ Informacja z Departamentu Obywatelstwa i Repatriacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wskazująca, że organem właściwym do rozstrzygnięcia sprawy jest Wojewoda Lubelski.

(I półrocze) – dziewięć¹². W 10 przypadkach sprawy zakończono wydaniem decyzji o uznaniu wnioskodawców (11) za obywateli polskich, w jednym przypadku wydano decyzję odmowną.

(dowód: akta kontroli str.8)

W wyniku badania próby 10 postępowań, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o obywatelstwie, w tym jednej sprawy zakończonej decyzją odmowną m.in. stwierdzono, że w przypadku spraw zakończonych uznaniem za obywatela polskiego:

- podstawą wszczęcia postępowania były kompletne wnioski zainteresowanych, potwierdzające zawarte w nich informacje, określone w art. 33 ust. 4 ustawy o obywatelstwie polskim, a także spełnianie warunku wskazanego w art. 30 ust. 1 pkt 7 powołanej ustawy (przebywanie nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej od 2 lat na podstawie zezwolenia na osiedlenie się, uzyskanego w związku z polskim pochodzeniem),
- dokumentem potwierdzającym polskie pochodzenie, na podstawie którego Wojewoda podejmował rozstrzygnięcia, były decyzje o udzieleniu zezwolenia na osiedlenie się, wydane w trybie określonym w art. 52 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- decyzje zawierały wszystkie elementy wymagane art. 107 § 1 Kpa, przy czym stosownie do postanowień zawartych w art. 107 § 4 Kpa odstępowano od ich uzasadnienia, zamieszczając w nich stosowną informację.

We wszystkich sprawach, przed wydaniem decyzji, zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o obywatelstwie zasięgnięto informacji, czy nabycie przez cudzoziemca obywatelstwa polskiego nie stanowi zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo dla ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Poza organami wymienionymi w ww. przepisie zapytania kierowano do Straży Granicznej oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a także uzyskiwano informacje o niekaralności (w sześciu sprawach¹³) oraz w Urzędzie i Izbie Skarbowej (w dwóch przypadkach). Od wnioskodawców wymagano przedłożenia dokumentów i podania danych niezbędnych do ustalenia, czy spełniają oni wymagania określone w art. 30 ust.1 ustawy o obywatelstwie. Weryfikowano również, czy przebywali oni nieprzerwanie przez okres dwóch lat na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

(dowód: akta kontroli str.84-181)

Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców LUW wyjaśnił, że: „... z art. 30 ustawy o obywatelstwie wynika, że organ administracji wydaje decyzję o uznaniu cudzoziemca za obywatela polskiego, jeżeli spełnia on którąkolwiek z przesłanek wymienionych w poszczególnych punktach ustępu 1. Bez znaczenia jest przy tym, czy sam cudzoziemiec powołuje się na konkretną przesłankę”. W dalszej części wyjaśnień podał, że takie postępowanie jest zgodne ze stanowiskiem wyrażonym w piśmie Departamentu Obywatelstwa i Repatriacji MSW z dn. 9.10.2012 r. nr DOiR-I-620-8/12/PW. Odpowiadając na pytanie dotyczące zasadności występowania o informacje na temat karalności wnioskodawcy wskazał, że również w tym zakresie opierano się na ww. stanowisku z dnia 9.10.2012 r., z którego m.in. wynika, że: *o uznanie za obywatela polskiego mogą ubiegać się cudzoziemcy, którzy zintegrowali się ze społeczeństwem polskim(...), respektują polski porządek prawny(...). W ocenie Urzędu zapis o udzielenie informacji, czy nabycie przez cudzoziemca obywatelstwa polskiego nie stanowi zagrożenia dla*

¹² Dotyczyło to 10 osób.

¹³ W jednej sprawie (SO.Z.6120.8.2013) Urząd wezwał wnioskodawcę do dostarczenia informacji o niekaralności.

ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego upoważnia organ do sprawdzenia w Krajowym Rejestrze Karnym, czy wnioskodawca był karany, a tym samym respektuje polski porządek prawny...”.

(dowód: akta kontroli str.298-299)

Podstawą wydania w dniu 24 maja 2013 r. decyzji odmownej było niedostarczenie przez wnioskodawcę dokumentu wskazanego w art. 33 ust. 4 pkt 3 ustawy o obywatelstwie, to jest urzędowego poświadczenia, o którym mowa w [art. 11a](#) ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim¹⁴, świadectwa ukończenia szkoły w Rzeczypospolitej Polskiej lub świadectwa ukończenia szkoły za granicą z wykładowym językiem polskim, w przypadku gdy jest ono wymagane. Pismem znak: SO.BP.6121.2.2013 z dnia 28.02.2013 r. Kierownik Oddziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców wystąpił do pełnomocnika wnioskodawcy o dołączenie do wniosku¹⁵, w terminie 30 dni od otrzymania pisma, dokumentu wskazanego w art. 33 ust. 4 pkt 3 ustawy o obywatelstwie, a także dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia, czy wnioskodawca spełnia przesłanki określone w art. 30 ust. 1 pkt 7 wskazanej ustawy.

W dniu 19 marca 2013 r. wnioskodawca dostarczył do Urzędu dokumentację potwierdzającą okoliczności wskazane w art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o obywatelstwie (zezwoleń na osiedlenie się wydane na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji RP). Jednocześnie zwrócił się o wydłużenie terminu na uzupełnienie dokumentacji, o której mowa w art. 33 ust. 4 pkt 4 ww. ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. Wniosek rozpatrzono pozytywnie, Urząd wyznaczył termin na uzupełnienie wniosku (do dnia 30 kwietnia 2013 r.), w którym wnioskodawca nie przedstawił żądanego dokumentu. Pismem z dnia 6 maja 2013 r. poinformowano wnioskodawcę, o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma (10.05.2013 r.).

W uzasadnieniu decyzji odmownej wskazano m.in., że nie zamyka ona możliwości ponownego ubiegania się o uznanie za obywatela polskiego jeżeli w tej sprawie wystąpią nowe okoliczności (wnioskodawca uzyska dokumenty, o których mowa w art. 33 ust. 4 pkt 3 ustawy o obywatelstwie). Poinformowano również o możliwości wystąpienia do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o nadanie obywatelstwa polskiego, gdzie nie jest wymagane przedłożenie dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego.

(dowód: akta kontroli str.97-110)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie stwierdzono następujące nieprawidłowości:

W ośmiu sprawach, w tym w pięciu (z 10 poddanych analizie) dotyczących uznania za obywatela polskiego (SO.Z.6121.8.2013, SO.Z.6121.9.2012, SO.Z.6121.5.2012, SO.Ch.6121.1.2013, SO.Ch.6121.2.2013) oraz w trzech (100% spraw prowadzonych przez Urząd w okresie objętym kontrolą), związanych z uznaniem za repatrianta (SO.III.6122.19.2012, SO.III.5024/1/2009 oraz SO.III.5024/2/2009), pomimo obowiązku, określonego w art. 36 § 1 i 2 nie zawiadomiono stron o niezalatwieniu sprawy w terminie, z podaniem przyczyn zwłoki i wskazaniem nowego terminu.

W ww. sprawach dotyczących uznania za obywatela polskiego, ich rozpatrzenie, spowodowane m.in. koniecznością uzyskania informacji od innych organów, trwało powyżej jednego miesiąca od daty złożenia wniosku, i tak:

¹⁴ Dz.U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 ze zm.

¹⁵ Wniosek wpłynął do Urzędu w dniu 27.02.2013 r.

- w sprawie SO.Z.6121.8.2013 wniosek złożono w dniu 7.05.2013 r., decyzję wydano w dniu 26.07.2013 r.,
- w sprawie SO.Z.6121.9.2012 wniosek złożono w dniu 9.11.2012 r., decyzję wydano w dniu 21.01.2013 r.,
- w sprawie: SO.Z.6121.5.2012 wniosek złożono w dniu 6.09.2012 r., decyzję wydano w dniu 5.11.2012 r.,
- w sprawach: SO.Ch.6121.1.2013 oraz SO.Ch.6121.2.2013 wnioski złożono w dniu 11.01.2013 r., decyzje wydano w dniu 4.03.2013 r.

W pięciu pozostałych postępowaniach objętych kontrolą, dotyczących uznania za obywatela polskiego, podejmowano działania określone w art. 36 § 1 i 2 Kpa poprzez pisemne informowanie stron o przyczynach niezalatwienia sprawy w terminie miesiąca od dnia wszczęcia postępowania i wyznaczeniu nowego terminu na wydanie rozstrzygnięcia.

Wnioski o uznanie za repatrianta zostały złożone do Urzędu w dniach: 20.08.2012 r. (SO.III.6112.19.2012), 22.09.2009 r. (SO.III.5024/1/09), 23.09.2009 r. (SO.III.5024/2/09), a decyzje w tych sprawach wydano odpowiednio: 9.11.2012 r. oraz 11.12.2009 r. (SO.III.5024/1/09 i SO.III.5024/2/09).

(dowód: akta kontroli str.51-52,81-94, 111-113,145-148,153-181,263-264)

Według art. 35 § 3 Kpa załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania.

Stosownie do postanowień zawartych w art. 36 § 1 i § 2 Kpa o każdym przypadku niezalatwienia sprawy w terminie określonym w art. 35 lub w przepisach szczególnych organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. Ten sam obowiązek ciąży na organie administracji publicznej również w przypadku zwłoki w załatwieniu sprawy z przyczyn niezależnych od organu.

Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców wyjaśnił, że brak działań wskazanych w art. 36 § 1 i 2 Kpa wynikał z uznania, że sprawy wymagają szczegółowego badania i należą do spraw szczególnie skomplikowanych, a także przyjęcia przez Urząd, w sprawach dotyczących uznania za obywatela polskiego, dwumiesięcznego terminu załatwienia tych postępowań, uzasadnionego koniecznością występowania o informacje do innych organów. Ponadto wskazał, że: „w sprawie SO.III.6112.19.2012 wnioskodawca w chwili składania wniosku został poinformowany, że sprawa ta należy do spraw szczególnie skomplikowanych i będzie podlegała opiniowaniu (...).W trakcie przyjmowania wniosków o uznanie za obywatela polskiego, wnioskodawcy informowani są ustnie o terminie dwóch miesięcy, na załatwienie sprawy z tego zakresu (...).W ocenie Urzędu nie było naruszenia przepisów określonych w art.36 § 1 Kpa w sytuacji, w której przedmiotowe postępowania zostały załatwione zgodnie z dyspozycją art. 35 Kpa, w terminie określonym procedurą administracyjną, a więc nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania.”

(dowód: akta kontroli str.301-302)

Uwagi dotyczące
badanej działalności

Spośród 10 objętych kontrolą spraw, dotyczących uznania za obywatela polskiego w sześciu przypadkach uzyskiwano informację na temat karalności

wnioskodawców, przy czym w jednej sprawie (SO.Z.6121.8.2013) do dostarczenia stosownego dokumentu wezwano wnioskodawcę.

(dowód: akta kontroli str.84-89, 139-141)

Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców wyjaśnił, że niejednorodność postępowań w tym zakresie wynika z krótkiego okresu obowiązywania ustawy (od 15.08.2012 r.), braku orzecznictwa sądowego oraz z tego, że ustawa nie precyzuje konkretnie wykazu dokumentów, jakie należy dołączyć do wniosku, a to często powoduje różną interpretację zawartych w niej przepisów. Odnosząc się do pytania dotyczące wezwania wnioskodawcy do dostarczenia informacji na temat karalności wyjaśnił, że: „przy złożeniu wniosku, w trakcie rozmowy wynikało, że wnioskodawca był karany. Poinformowano go o konieczności sprawdzenia tej okoliczności. Wnioskodawca sam zobowiązał się, iż na wezwanie organu dołączy taką informację, ze względu na szybsze zakończenie sprawy. Ponieważ nie odebrał korespondencji sprawa przedłużyła się”.

(dowód: akta kontroli str.299)

Ocena częściowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie mimo stwierdzonych nieprawidłowości działalność skontrolowanej jednostki w badanym obszarze.

1.2. Wydanie przez Wojewodę decyzji w sprawie zezwolenia na osiedlenie się na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji RP.

Opis stanu faktycznego

W latach 2009 - 2013 (do 30 czerwca) wpłynęło do Urzędu 616 wniosków o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Polski, na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji RP, cudzoziemców polskiego pochodzenia, z tego w 574 sprawach zezwolono na osiedlenie się, trzy wnioski pozostawiono bez rozpoznania, 22 wnioski zostały wycofane (w sprawach tych umorzono postępowanie). W dwunastu przypadkach wydano decyzje odmowne, do czterech z nich wniesiono odwołanie (dwie zostały utrzymane w mocy przez organ odwoławczy, jedna została przekazana do Wojewody Mazowieckiego, jedną skierowano do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: „WSA”). Jedno postępowanie zostało zawieszono, w czterech sprawach do dnia 30 czerwca 2013 r. nie wydano rozstrzygnięcia. Wojewoda wydał zgodę na osiedlenie się 574 cudzoziemcom. Dziesięciu wnioskodawcom wydano decyzje odmowne

(dowód: akta kontroli str.9)

Artykuł 52 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, że osoba, której pochodzenie polskie zostało stwierdzone zgodnie z ustawą, może osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe.

W postępowaniach w sprawie udzielania zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Polski cudzoziemców polskiego pochodzenia, prowadzonych na podstawie art. 52 Konstytucji RP, Wojewoda Lubelski uznał, że jest organem właściwym do rozpatrywania tych spraw, zgodnie z rozstrzygnięciem Prezesa Rady Ministrów z dnia 28.01.2005 r. sporu o właściwość pomiędzy Prezesem Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców a Wojewodą Podkarpackim. W przedmiotowym rozstrzygnięciu m.in. podano, że: „norma wyrażona w art. 52 ust. 5 Konstytucji RP stanowi, iż: „Osoba, której pochodzenie polskie zostało stwierdzone zgodnie z ustawą może osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe”. Art. 52 został umieszczony w rozdziale II konstytucji RP, pt. „Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela”. Przytoczony wyżej przepis nie stanowi więc przepisu kompetencyjnego, zawierającego upoważnienie do rozstrzygania indywidualnych spraw administracyjnych. Brak jest również w tym przepisie wskazania organu administracji publicznej, który może na jego podstawie podejmować rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze, iż zgodnie z konstytucyjną zasadą legalizmu, zakazane jest domniemywanie jakichkolwiek kompetencji, nie jest możliwe rozstrzygnięcie o właściwości na podstawie art. 52 ust.5 Konstytucji RP. Przepis ten nie zawiera normy kompetencyjnej ani upoważnienia do podejmowania rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych. Zasady dotyczące uzyskiwania zezwolenia na osiedlenie się zostały uregulowane w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach. W szczególności w art. 70 ust.1 ww. ustawy wskazano, iż decyzje w sprawie udzielenia zezwolenia na osiedlenie się wydaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamierzonego pobytu cudzoziemca. Przepis ten zawiera normę kompetencyjną, wskazującą organ właściwy rzeczowo i miejscowo do podejmowania rozstrzygnięć w tym zakresie. Organ ten wydaje zarówno decyzje pozytywne jak i negatywne, w wypadku niespełniania warunków określonych w art. 64 ustawy o cudzoziemcach(...).”

(dowód: akta kontroli str.182-191,269-294)

Kontrolą objęto dziesięć postępowań (z 616) prowadzonych w Urzędzie od 2009 r do 2013 (I kwartału). Stwierdzono m.in., że rozstrzygnięcia zapadały w terminie do trzech miesięcy od daty złożenia wniosku, to jest zgodnie z art. 71c ustawy o cudzoziemcach. Postępowania wszczynano na podstawie kompletnych wniosków składanych przez cudzoziemców, zgodnych ze wzorem określonym w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie wzorów formularzy wniosków o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się i zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich, fotografii dołączanych do wniosków oraz wzorów stempli potwierdzających złożenie wniosków¹⁶ (przed 2 lutego 2011 r. - rozporządzenie z dnia 23 września 2005 r.¹⁷). Zawierał on m.in. informacje, że wnioskodawca wnosi o osiedlenie się na terytorium RP w związku z polskim pochodzeniem na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji RP, odnośnie pobytu na terytorium RP, o karalności. Do wniosku dołączano dokumenty niezbędne do potwierdzenia polskiego pochodzenia, wskazane w art. 5 i art. 6 ustawy o repatriacji. Postępowania prowadzono na podstawie przepisów ustawy o cudzoziemcach oraz ustawy o repatriacji.

(dowód: akta kontroli str.182-262)

Ustalając, czy wnioskodawcy posiadają polskie pochodzenie Wojewoda uwzględnił orzeczenie WSA w Warszawie¹⁸, w którym m.in. podano, że „ustawą, która określa, na jakich zasadach ustalane jest polskie pochodzenie, jest ustawa z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji. Tak więc organ prowadzący postępowanie o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się cudzoziemców, który deklaruje polskie pochodzenie, powinien ustalić jego polskie pochodzenie na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, wykorzystując kryteria określone w ustawie o repatriacji.”

(dowód: akta kontroli str.269-272,287-294)

Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców wyjaśnił, że: „NSA dostrzegł nieadekwatność uregulowań przyjętych w ramach tych ustaw do pełnej realizacji celów normy konstytucyjnej zawartej w art. 52 ust 5 Konstytucji RP. W przypadku ustawy o cudzoziemcach spowodowane jest to tym, że ustawa ta nie zawiera żadnych kryteriów odnoszących się do ustalenia polskiego pochodzenia cudzoziemca, gdyż postępowania prowadzone w oparciu o jej przepisy

---

¹⁶ Dz.U. Nr 23, poz. 125.

¹⁷ Dz.U. Nr 186, poz. 1561.

¹⁸ Wyrok z dnia 01.02 2011 r. Sygn. V SA/WA 1833/10.

ukierunkowane są na cele inne niż stwierdzanie polskiego pochodzenia, a ponadto ustawa o cudzoziemcach nie traktuje w sposób uprzywilejowany, przy ubieganiu się o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się osób posiadających takie pochodzenie. Ustalenia odnoszące się do polskiego pochodzenia przyjmowane na gruncie przepisów ustawy o repatriacji służą z kolei celom tejże ustawy, określające zasady nabycia obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji, prawa repatrianta, a także zasady i tryb udzielania pomocy repatriantom i członkom ich rodzin. Stwierdzenie polskiego pochodzenia cudzoziemca służy nabyciu obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji, a urzędowe stwierdzenie tego faktu w drodze decyzji administracyjnej powierzone zostało (art. 5 ust. 4 ustawy o repatriacji) konsulom (...). Zgodnie z orzeczeniem NSA z dnia 14.09.2012 r. (sygn. akt II OSK 1814/11) zarówno ustawa o cudzoziemcach jak i ustawa o repatriacji nie daje Wojewodzie uprawnień do stwierdzania polskiego pochodzenia w drodze odrębnej decyzji. Taki tryb postępowania i wydawania decyzji o udzieleniu przez Wojewodę zezwolenia na osiedlenie się na podstawie art. 52 ust. 5 Konstytucji RP jest akceptowany zarówno przez organ II instancji jak i przez WSA i NSA”.

(dowód: akta kontroli str.304-307)

Wojewoda na podstawie wniosku oraz załączanych dokumentów tj.: ważnego dokumentu podróży(paszportu), dokumentów potwierdzających polskie pochodzenie (m.in. aktów urodzenia rodziców lub dziadków pradziadków będących narodowości polskiej), zaświadczenia potwierdzającego wykonanie obowiązku meldunkowego, wszczął postępowanie. Przed wydaniem orzeczenia, zgodnie z art. 71b ustawy o cudzoziemcach uzyskiwano informacje, czy wjazd i pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. W celu udokumentowania znajomości polskiej mowy, polskiej tradycji i zwyczajów oraz wykazania ich związku z polskością przeprowadzano przesłuchanie wnioskodawców.

W sześciu przypadkach wydano decyzje udzielające zezwolenia na osiedlenie się na terytorium RP cudzoziemców polskiego pochodzenia, w których jako podstawę prawną podano art. 52 ust. 5 Konstytucji RP w związku z art. 71b ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach. Stosownie do art. 107 § 4 Kpa odstąpiono od uzasadnienia decyzji (uwzględniały one w całości żądanie strony).

(dowód: akta kontroli str.182-262)

W trzech postępowaniach odmówiono udzielenia zezwolenia, i tak:

- w sprawie SO-II-6152.141.2012 wnioskodawca, w celu potwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przedstawił dokument z 2012 r. (decyzja z dnia 29.03.2012 r. sądu ukraińskiego zmieniająca wpis w akcie urodzenia na „narodowość polską”). Wojewoda, działając zgodnie m.in. z ww. wyrokiem z dnia 1.02 2011 r. uznał (decyzja z dnia 12.10.2012 r.), że nie można potwierdzić polskiego pochodzenia na podstawie aktualnie wydanego dokumentu. Jako podstawę prawną decyzji podano art. 52 ust 5 Konstytucji RP w zw. z art. 71b ustawy o cudzoziemcach w zw. z art. 5 ust.1 pkt 1 i art. 5 ust. 2 ustawy o repatriacji. Od powyższego rozstrzygnięcia, w dniu 29.11.2012 r., złożono odwołanie do Szefa Urzędu ds. Cudzoziemców, który utrzymał w mocy decyzję wydaną przez Wojewodę¹⁹,
- w sprawach SO-II-6152.161.2012, SO-II-6152.134.2012, w trakcie postępowania wyjaśniającego stwierdzono, że wnioskodawcy dołączyli do wniosku sfałszowane dokumenty potwierdzające pochodzenie polskie. W związku z

¹⁹ Decyzja nr DL-I-4101-3924/12/3 z dnia 5.04.2013 r.

powyższym Wojewoda odmówił udzielenia zezwolenia na osiedlenie się zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 6 lit b oraz 71 b ust. 1 i 3 ustawy o cudzoziemcach.

(dowód: akta kontroli str.217-252)

W sprawie SO-II-6152.185.2011, rozpatrując wniosek małoletniego obywatela Białorusi Wojewoda stwierdził, że wnioskodawca przebywał na terytorium Polski łącznie przez okres 139 dni, podczas gdy w wizie krajowej zezwolono na łączny pobyt nie dłuższy niż 120 dni. W piśmie z dnia 10.09.2011 r. poinformowano stronę, że zgodnie z art. 71a ust 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy o cudzoziemcach sprawę pozostawiono bez rozpatrzenia. W piśmie tym nie odnoszono się do kwestii ustalenia czy małoletni posiada polskie pochodzenie.

(dowód: akta kontroli str.253-262)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

2. Działania w celu efektywnego wykorzystania środków budżetu na pomoc udzielana w ramach procesu repatriacji państwa.

Opis stanu
faktycznego

2.1. Sporządzanie przez Wojewodę wniosków o przyznanie środków finansowych z rezerwy celowej.

Wnioski o przyznanie środków finansowych z rezerwy celowej budżetu państwa „Pomoc dla repatriantów” Wojewoda składał w terminach i na zasadach określonych w § 2 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach podziału rezerwy celowej budżetu państwa "Pomoc dla repatriantów", udzielania dotacji powiatowi i gminie, przekazywania staroście środków finansowych na pokrycie wydatków związanych z udzielaniem repatriantom pomocy oraz wzorów wniosków o udzielenie dotacji powiatowi i gminie²⁰ (dalej: „rozporządzenie w sprawie dotacji”). W latach 2009-2013 (I półrocze) do powiatów i gmin, zgodnie z wnioskami złożonymi przez te podmioty przekazano łącznie 325.240,95 zł, w tym: w 2009 r. 34.331,41 zł, w 2010 r. 34.513,22 zł, w 2011 r. 107.412,46 zł, w 2012 r. 57.664,73 zł, w 2013 r. (do 30.06.) 91.319.13 zł.

(dowód: akta kontroli str.336-338)

2.2. Udzielanie dotacji na podstawie wniosków złożonych przez powiaty na aktywizację zawodową, o której mowa w art. 23 ustawy o repatriacji.

W okresie objętym kontrolą Urząd prowadził dwa postępowania dotyczące wypłaty dotacji, w wysokości ogółem 24.069 zł, na aktywizację zawodową repatriantów. Dotyczyło to:

- kontynuacji wniosku złożonego 9 maja 2008 r. Wypłata dotacji w wys. ogółem 3.744 zł nastąpiła w dniach 15.07.2009 r. (2.808 zł) oraz 13.08.2009 r. (936 zł), to jest po upływie odpowiednio sześciu i jednego dnia od wpływu do LUW wniosków z Urzędu Miasta Lublin,
- wniosku złożonego do Urzędu w dniu 14.08.2012 r. Wypłata dotacji nastąpiła w 2012 r. zgodnie z harmonogramem przedstawionym przez wnioskodawcę²¹. W 2013 r. środki (1.386 zł) zostały przekazane, stosownie do harmonogramu

²⁰ Dz.U. Nr 229, poz. 2279.

²¹ Wypłat dokonywano: 29.10.2012 r. (16.167 zł) oraz 7.11. i 4.12.2012 r. (po 1.386 zł).

budżetu państwa w dniu 28.03.2013 r.²² Podstawą wypłaty dotacji był kompletny wniosek, złożony w terminie 30 dni od daty zawarcia przez wnioskodawcę umów w sprawie zwrotu części kosztów poniesionych przez pracodawcę na utworzenie stanowiska pracy i refundację wynagrodzenia.

Dotacje zostały przekazane w prawidłowej wysokości.

(dowód: akta kontroli str. 334,344-393)

2.3. Przekazywanie środków na podstawie wniosków złożonych przez powiaty o przekazanie środków finansowych na pokrycie wydatków związanych z udzielaniem repatriantowi pomocy, o której mowa w art. 17 ust. 1-3 ustawy o repatriacji.

W okresie objętym kontrolą do LUW wpłynęło łącznie 14 wniosków dotyczących udzielenia repatriantom pomocy, o której mowa w art. 17 ust. 1-3 ustawy o repatriacji. Stosownie do złożonych przez powiaty wniosków, Urząd przekazał wnioskodawcom dotacje w wysokości ogółem 164.653,30 zł.

(dowód: akta kontroli str. 335,337-338)

Podstawą do wypłaty środków były kompletne wnioski złożone przez starostów²³, do których m.in. załączono kopie decyzji ministra właściwego do spraw wewnętrznych (11 spraw dotyczących przyznania pomocy, o której mowa w art. 17 ust.1 ustawy o repatriacji) lub Starosty (trzy sprawy dotyczące pomocy określonej w art. 17 ust 2 i 3 ustawy o repatriacji). Urząd weryfikował wysokość dotacji m.in. poprzez weryfikację zastosowanych stawek w oparciu o pisma przesyłane z MSWiA.

(dowód: akta kontroli str.342-343, 414-418)

W 10 sprawach decyzje budżetowe, umożliwiające dokonanie wypłaty środków Wojewoda wydawał w ciągu 14 dni od daty złożenia wniosków, to jest w terminach wskazanych w art. 10 § 7 rozporządzenia w sprawie dotacji. W czterech sprawach wydanie decyzji budżetowej nastąpiło po upływie 14 dni od daty złożenia wniosków, i tak:

- 1) w sprawie SO.III.5027/2/09 - wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 21.08.2009 r., decyzję budżetową (nr 97) Wojewoda wydał w dniu 30.10.2009 r., to jest 50 dni od daty wpływu wniosku. W przedmiotowej sprawie decyzja Ministra Finansów uwzględniająca ww. dotację wpłynęła do Urzędu w dniu 27.10.2009 r. Wniosek o uruchomienie środków Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców złożył do Wydziału Finansowego w dniu 30.10.2009 r. (pisma z dnia 29.10.2009 r.) i tego samego dnia przekazano środki wnioskodawcy,
- 2) w sprawie SO.III.3122.4.2011 - wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 06.04.2011 r., decyzję budżetową (nr 34) Wojewoda wydał w dniu 31.05.2011 r., to jest 34 dni od daty wpływu wniosku. Dnia 30.05.2011 r. do Urzędu wpłynęła decyzja Ministra Finansów (z dn. 27.05.2011 r.) uwzględniająca ww. dotację,
- 3) w sprawie SO.III.3122.9.2011 - wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 27.10.2011 r., decyzję budżetową (nr 108) Wojewoda wydał w dniu 15.11.2011 r., to jest 19 dni od wpływu wniosku. Wniosek o uwzględnienie dotacji w budżecie Wojewody Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców złożył w dniu 14.11.2011 r. (pismo z dnia 9.11.2011 r.) natomiast o uruchomienie środków wystąpił w dniu 28.11.2011 r. (pismo z dnia 25.11.2011 r.) to jest pięć dni po

²² W harmonogramie przekazany przez wnioskodawcę wskazano, że kwota 1.386 zł dotyczy refundacji w styczniu 2013 r. wydatków za miesiąc grudzień 2012 r. Wojewoda pismem z dnia 3.01.2013 r. wystąpił do Ministra Spraw Wewnętrznych z wnioskiem o uruchomienie rezerwy celowej.

²³ W jednej sprawie na wezwanie Urzędu uzupełniono wniosek.

wpływie do Urzędu (23.11.2011 r.) prawomocnej decyzji MSWiA przyznającej pomoc finansową,

- 4) w sprawie SO.III.3122.1.2012 - wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 23.03.2012 r., decyzję budżetową (nr 17) Wojewoda wydał w dniu 16.04.2012 r., to jest 24 dni od wpływu wniosku. Z wnioskiem o uruchomienie środków Wydział Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców wystąpił do Wydziału Finansowego w dniu 6.04.2012 r. (pisma z dnia 2.04.2012 r.) oraz (po korekcie²⁴) w dniu 13.04.2012 r. (pisma z dnia 11.04.2012 r.).

(dowód: akta kontroli str.335,339-341,419-457)

Wypłata dotacji w 13 z 14 spraw następowała w terminie do 10 – go miesiąca po wydaniu przez Wojewodę decyzji budżetowej. W jednej sprawie (SO.III.3122.4.2011) decyzję budżetową wydano w dniu 9.11.2012 r., środki przekazano w dniu 13.11.2012.

W 13 sprawach wypłaty dotacji dokonywano w ciągu siedmiu dni od wydania przez Wojewodę Lubelskiego decyzji budżetowej, z tego: w jednym przypadku w tym samym dniu, w siedmiu sprawach następnego dnia, w pięciu sprawach odpowiednio: po upływie czterech dni (trzy sprawy) oraz sześciu i siedmiu dni od daty wydania decyzji. W jednej sprawie (SO-III.3122.9.2011) dotację wypłacono po upływie 14 dni od wydania decyzji²⁵ i sześć dni od dostarczenia do Urzędu (23.11.2011 r.) prawomocnej decyzji MSWiA przyznającej repatriantowi pomoc finansową.

(dowód: akta kontroli str.339-341,414-457)

Dyrektor Generalny Urzędu wyjaśnił, że we wszystkich sprawach Urząd dokonywał analizy wniosków w terminach określonych w art. 10 ust. 7 ustawy o repatriacji, na co wskazują pisma z Wydziału Spraw Obywatelskich i Cudzoziemców Urzędu kierowane do Wydziału Finansowego po akceptacji złożonych wniosków. Wskazał również na nieprecyzyjność zapisów określonych w art. 10 ust 7 rozporządzenia w sprawie dotacji, które jego zdaniem nie określają precyzyjnie, którego 10 dnia miesiąca należy wypłacić środki.

(dowód: akta kontroli str.320-325)

Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich Urzędu wyjaśnił, że na terminy przekazywania środków przez Urząd duży wpływ ma to, że zapotrzebowania składane są raz na kwartał, i Urząd nie zawsze jest w stanie z odpowiednim wyprzedzeniem zaplanować środki na sfinansowanie pomocy dla repatriantów.

(dowód: akta kontroli str.315)

Wojewoda nie występował z inicjatywą zmiany przepisów dotyczących terminów dokonywania analiz wniosków i wypłaty dotacji z rezerwy celowej przeznaczonej na pomoc dla repatriantów. Uznano, że ministerstwu nadzorującym w swoim zakresie realizację tego zadania znana jest specyfika realizacji zadań związanych z udzielaniem pomocy finansowej repatriantom.

(dowód: akta kontroli str.461)

2.4. Udzielanie dotacji, o których mowa w art. 21 ustawy o repatriacji.

W kontrolowanym okresie do Urzędu nie wpłynęły wnioski dotyczące udzielenia dotacji, o której mowa w art. 21 ustawy o repatriacji.

(dowód: akta kontroli str.322)

2.5. Udzielanie dotacji, o których mowa w art. 22 ustawy o repatriacji.

²⁴ Korekta dotyczyła ujęcia dotacji w nowej klasyfikacji budżetu zadaniowego Wojewody.

²⁵ Decyzja budżetowa została wydana w dniu 15.11.2011 r., środki wypłacono w dniu 29.11.2011 r.

W latach 2009-2012 do Urzędu wpłynęły cztery wnioski o udzielanie dotacji, na podstawie złożonych przez gminę wniosków, w związku z przeprowadzonym remontem lub adaptacją lokalu mieszkalnego w miejscu osiedlenia się repatrianta (art. 22 ustawy o repatriacji).

Wyплаты dotacji (w wys. 46.585,52 zł) dokonywano na podstawie kompletnych wniosków Prezydenta Miasta Lublin, zawierających informacje określone w § 12 ust. 2 rozporządzenia w sprawie dotacji. Weryfikacji prawidłowości naliczenia dotacji dokonywano m.in. na podstawie informacji MSW/MSWiA określających wskaźnik wzrostu cen i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w art. 17 ust. 4a i art. 22 ust. 4 ustawy o repatriacji oraz analizy danych zawartych we wnioskach. We wszystkich sprawach wnioski zostały złożone do dnia 30 września każdego roku.

Wyплаты dotacji dokonano w ciągu 30 dni od daty złożenia wniosków, to jest w terminach określonych w § 13 rozporządzenia w sprawie dotacji.

Decyzje budżetowe umożliwiające wypłatę środków Wojewoda wydawał w następujących terminach:

- 1.09.2009 r. (sprawa nr SO.III.3050/8/09) – wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 12.08.2009 r. W dniu 20.08.2009 r. wnioskodawca wystąpił o uruchomienie środków. Wniosek o zwiększenie planu dotacji i wypłatę środków wydział merytoryczny złożył do Wydziału Finansowego Urzędu w dniu 24.08.2009 r. (pisma z dnia 21.08.2009 r.),

- 7.05.2010 r. (sprawa nr SO.III.3050/8/10) – wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 8.04.2010 r. Wniosek o zwiększenie planu dotacji i wypłatę środków wydział merytoryczny złożył do Wydziału Finansowego Urzędu w dniu 29.04.2009 r. (pisma z dnia 27 i 29.04.2010 r.),

- 25.10.2011 r. (sprawa nr SO.III.3122/8/2011) – wniosek wpłynął do Urzędu w dniu 26.09.2011 r.²⁶ Wniosek o zwiększenie planu dotacji i wypłatę środków wydział merytoryczny złożył do Wydziału Finansowego Urzędu w dniu 18.10.2011 r. (pisma z dnia 14.10.2011 r.),

- 29.10.2012 r. (sprawa nr SO.III.3122.2.2012) – wniosek do Urzędu wpłynął w dniu 27.09.2012 r. Wniosek o zwiększenie planu dotacji i wypłatę środków wydział merytoryczny złożył do Wydziału Finansowego Urzędu w dniu 24.10.2012 r. (pisma z dnia 23.10.2012 r.). W dniu 2.10.2012 r. do Urzędu wpłynęła decyzja Ministra Finansów wprowadzająca do budżetu przedmiotową dotację.

(dowód: akta kontroli str.394-413)

Dyrektor Generalny Urzędu podał, że: „uwzględniając wyżej cytowane przepisy [art. 12 ust. 5, art. 13 rozporządzenia w sprawie dotacji] należy jednoznacznie stwierdzić, że muszą być one stosowane i interpretowane łącznie. Wojewoda jest zobowiązany do dokonania analizy i oceny wniosku w terminie 14 dni, ale w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania winien przekazać gminie środki z dotacji celowej. Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie kontrolowanego nie doszło do opóźnienia w załatwianiu sprawy (tj. dokonaniu analizy, oceny złożonego wniosku i przekazania dotacji).”

(dowód: akta kontroli str.320-321)

Uwagi dotyczące
badanej działalności

W okresie objętym kontrolą w Urzędzie nie podejmowano szczególnych działań w celu inspirowania gmin i powiatów do uczestnictwa w procesie repatriacji. Jediną formą tych działań było udzielanie zainteresowanym informacji telefonicznych.

(dowód: akta kontroli str. 317)

²⁶ W dniu 10.10.2011 r. do LUW wpłynęła korekta ww. wniosku, dotycząca sposobu ujęcia danych dotyczących wnioskodawców.

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie nie stwierdzono nieprawidłowości.

Ocena cząstkowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie działalność skontrolowanej jednostki w badanym obszarze.

IV. Wnioski

Wnioski pokontrolne

Przedstawiając powyższe oceny i uwagi wynikające z ustaleń kontroli, Najwyższa Izba Kontroli, na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli²⁷, wnosi o zawiadomienie stron o niezalatwieniu sprawy w terminie, stosownie do obowiązku wskazanego w art. 36 § 1 i 2 Kpa.

V. Pozostałe informacje i pouczenia

Prawo zgłoszenia
zastrzeżeń

Wystąpienie pokontrolne zostało sporządzone w dwóch egzemplarzach; jeden dla kierownika jednostki kontrolowanej, drugi do akt kontroli.

Zgodnie z art. 54 ustawy o NIK kierownikowi jednostki kontrolowanej przysługuje prawo zgłoszenia na piśmie umotywowanych zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, w terminie 21 dni od dnia jego przekazania. Zastrzeżenia zgłasza się do dyrektora Delegatury NIK w Lublinie.

Obowiązek
poinformowania
NIK o sposobie
wykorzystania uwag
i wykonania wniosków

Zgodnie z art. 62 ustawy o NIK proszę o poinformowanie Najwyższej Izby Kontroli, w terminie 21 dni od otrzymania wystąpienia pokontrolnego, o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosku pokontrolnego oraz o podjętych działaniach lub przyczynach niepodjęcia tych działań.

W przypadku wniesienia zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, termin przedstawienia informacji liczy się od dnia otrzymania uchwały o oddaleniu zastrzeżeń w całości lub zmienionego wystąpienia pokontrolnego.

Lublin, dnia 10 stycznia 2014 r.

Dyrektor
Delegatury Najwyższej Izby Kontroli
w Lublinie
Edward Lis

Kontrolerzy
Paweł Szafran
główny specjalista kontroli państwowej

.....
Podpis

.....
Podpis

Bogusława Maruszewska
główny specjalista kontroli państwowej

.....
Podpis

²⁷ Dz. U. z 2012 r., poz. 82, ze zm.